

Poštnina plačana v gotovini.

Cena številki 1 Dinar

Leto XXIV.

8. jula 1928.

Številka 7.

MARIJIN LIST



BREZMADEŽNA

TISKARNA PANONIJA, M. SOBOTA.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejšje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih. Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašnja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Sloven-ske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalenda-rom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENSOVCIH se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena kniga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v pol-platno vezana z rdečov obrezov 12 Din. i v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov.

Dari.

Na sirotišnice „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih, so letos v dinarah darüvali sledeči: Kak smo že objavili, je g. Davorin Grüškovnjak v D. Lendavi nabral 132 Din. Te dar so poklonili sledeči: V. 5, Božo-va gospa, 5, Novak Jožef, 2, Šimonka, 4, Vöröš Janoš, 2, Gazdag Janoš, 4, N. N. 10, Čížek 5, Jureš, 3, Benke, 3, Meštrovíčova g. 4, N. N. 10, N. N. 4, Levašič, 10, V., 2, Arnstein Benő, 10, N. N. 4, Hinko Taichman, 10, Horvat Matjaš, 10, Deutsch, 10, Schaffhauser, 10, Kohn Lajoš, 5.— 46. črep je kupila: uprava veleposestva, D. Lendava, 1000 Din. — 47., 48. i 49. črep so kupili: uprava veleposestva, D. Lendava, ka je ostalo od 46. črepa, Franjo Jureš, sod. urad. Dol. Lendava, 70, Karol Pojbič, gost. v Dol. Lendavi nabral 300 Din. Darüvali so: on sam 100, Štefan Fritz, mehanikar, 20, Kovač Peter, trg. 60, Gönc Gabor, pek, 10, Škraban Anton, načelnik postaje, 20, na kegljišči pri Pojbiči 20, Rudaš Aleksander, šoštar, 10, Bartanič Géza, trg. 15, Gabor Vince, trg. 10, Markovič Ivan, trg. 10, Štern Hinko, trg. 10, Anton Varga, trg. 10, Pojbič Eugen, sin Karola, 5, Tibaut roj. Gerič Bara, Žížki, 30. Od romarov pri M. Bistrici, nabrale Čurič Treza z Trnja i Tkalec Kata z G. Bistrice, skupno 285.50. (Darüvali so sledeči: Izidor Petek, 5, Treza Petak, 2, Crmčki Šimon, 1, Jalža Vrtačič, 1, Frančiška Šafon, 1, Hruza Marija, 1, Mara Lalič, 2, Ana Lalič,

2, Reza Vavot, 1, Ana Banoš, 1, Ivan Rujič, 1, Vojt Rizika, 1, Marija Morvan, 1, Josip Netovšek, 1, Martinič, 1, Vendel Mari, 1, Gabor Segeda, 1, Jakob Matič, 1, Milošič, 1, Magjetko, 1, Katica List, 1, Magdica Rošič, 1, Petar Kovačič-Vrbančič, 10, Anton Pintarič, 2, Hozjan Marija, 2, Alojzika Vidovič, 1, Pepika Gottwein, 1, Rezika Gottwein, 1, Ml., 10, N. N. 5, Josip Samiš, 10, Črensovske fare romarje, 27, N. N. 2, Jakob Novosel, 3, Ivan Domutrovič, 1, Lojza Markon, 1, Mijlaki Marica, 2, Škoda Djura, 2, Dolinčič Kata, 4, Čukolič Elizabeta, 3, Jandro Stankič, 1, Mara Vranič, 1, Dora Medurecan, 0.50, Kata Peršič, 0.50, Mara Maletič, 1, Juraj Sišen, 2, Janko Čičmak, 2, Juraj Husinec, 2, Luka Kozlovčan, 1, Lovro Marenni, 1, N. 2, N. N. 3, Johan Vihei, 1, Miklov Vojvoda Jan, Kotoriba, 1, Margetko Josip, 1, Vklajnik Kata, Zuržan, 2, Franjo Golob, 2, Štefan Žunek, 2, Latin Klara, 0.50, Plander Mara, 0.50, Novak Mirko, 1.50, N. N. 2, Franjo Bodečič, 10, N. N. 2, Josefa Jaušovec, 2, Godrnjaj, 2, Horvat Jožef, 10, Ivan Kukolja, 2, Bračo Hudek, Marija Bistrica, 10, Z. Medorovski, 2, Ivan Demetrija, 0.50, Pernjak Franjo, 2, Amalija Šipoš, 4, Ignac Irak, 2, Stjepan Vēdrina, 2, Kratkovič, 2, Peter Kūk, 2, Stjepan Janič, Vivje, 2, Marica Milički, 2, Katica Remar, 1, Sambol Marija, 1, Petar Jelenčič, 2, Cepenec, 2, Kisecek, 1, Kivan Josip, 0.50, Petar Cipriš, 1, Franjo Prugovšek, 1, S. Modorovski, 1, Mato Tomarad, 1, Katica Žiger, 4, Ibro Kovačič, 2, F. Gušetič, 5, Nikola Robič, 5, Ivan Sakič, 1, N. N. 0.50, Zalinčič, 2, Marija Gušetič, 6, Marija Horvatič, 3, Švigeš, 1, Juhas, 1, Julia Janton, 1, Balija Stjepan, 1, Terezija Saketin, 1, Slavko Petrin, 2, Milički Fabijan, 2, Tomorad, 1, Zlata Milički, 1, Kutelj Pavel, 5, Kukolja Ivan, 5, Anka Kovačič, 2, Jožef Petrovič, Pohorje, Sv. Barbara v Halozah Ptuj, 1, Makovič Nikola, 1, Juraj Kukolja, 2, Jelka Milički, 0.50, Đuro Vazdar, 1, Janica Tumprč, 5, Ignac Betko, 2, Franjo Bileni, 5, Janko Zagač, 5, gd. Jósipina Wesner nabrala v Ljubljani 1000 Din. Darjvali so sledeči: J. Vodnik, 100, Marija Wesner, 100, Rausch Amalija, 10, Franjo Ileršič, 10, Mar. Babnik, 200, Josipina Wesner, 100, Ana Wesner, 100, Angela Schubert, 50, Angela Černovar, 10, Rudolf Verovšek, 100, od pokojne gospe Ivane, 220, Žizek Treza, G. Bistrica, 10, Župnijski urad Sv. Jedert, 25, Franc Ferenčič, trgovec z zrnjom, Krog, 5, Bac Rudolf, trgovec z žitom, Sobota, 5, Trautman Franc, M. Sobota, 10, Ferdinand Fras i žena, Bakovci, 50, Kopina Franc, trgovec, Sobota, 10 Dinarov.

* * *

27. kamen sta kúpila Martin Lebar i žena, Srednja Bistrica. 28. kamen sta kúpila: Jožef Zver i žena, Nedelica. 29. kamen je kúpo: Vagner Štafan, starejši, Sr. Bistrica. 30. kamen sta kúpila! Martin Hanc i žena, Trnje, Marko Hozjan i žena, Trnje, darjvala 3 dol. Vse te dare je nabralo Denša Ivan v Chicagi. 31. kamen je kúpo Jožef Lebar, iz Sr. Bistrice, 32. kamen je kúpo Ivan Tompa iz Črensovec, 33. kamen je kúpo: Ignac Hren. 34. kamen je kúpo: Ivan Sobočan, oba iz Sr. Bistrice. 35. kamen je kúpo: Ivan Maučec, iz D. Bistrice, 36. kamen je kúpo: Martin Hren, 37. kamen je kúpo: Ivan Bohnec, 38. kamen sta kúpila: Janoš Hren i žena, 39. kamen sta kúpila: Jožef Krapec i žena, vsi iz Sr. Bistrice, 40. kamen sta kúpila: Štefan Raduha i žena iz Odranec, 41. kamen sta kúpila: Ivan Raduha i žena iz D. Bistrice, 42. kamen sta kúpila: Štefan Balažič i žena iz Sr. Bistrice, 43. kamen je kúpo: Imre Zver iz Odranec, 44. kamen je kúpo: Martin Žalik iz Trnja, 45. kamen

je kūpo: Štefan Jakšič mlajši, iz G. Bistrice, 46. kamen je kūpo: Ignac Hozjan, 47. kamen je kūpo: Ignac Krampač, oba iz Trnja, Jožef Hozjan i žena iz Črensovec darüvala 6 dolarov. Vse te dare je nabrao Lebar Jožef Chicagi. — 48. kamen so kūpili: Gerič Štefan, Chicago, 5 dolarov, v Marko Hozjan i žena 3 dol., Jožef Hozjan i žena 6 dol., kak smo više že naznanili zadnjiva dva darovnika z ženami vred.

* * *

Oča sirot povrni vsem darovnikom obilno. —

ODBOR.

„Fantič le gori stani“!

V dobroj družbi je moč.

Naša društva so zdaj v tom tali nej napravila svoje dužnosti. Rešite čast društev in skrbite, ka do je mele od zdaj naprej. Društva, posebno krščanska, nesmejo biti nikdar i nikomi v škodo, nego vsigdar i vsakšemi v hasek. Na kraci povedano: krščanska društva naj bodo resan krščanska. Tak, ka se po pravici nieden nede mogeo spačiti nad njimi.

Pa ne zamerite mi, dečki, či sam vam tak brezi ovinkov povedao, na koj trbej pri društvu paziti! Ovak pa li dobro vküp držite! „Gliha na pa li vküp štriha“. V družbi je moč!

Pošta.

Anton Šajnovič, Gibina. Bogato naročnino sprejeli. Bog plačaj. Vera Kúhar, Vir. Vam toisto odgovorimo.

Vsebina:

Nevtepenoj materi . . .	Stran 1	Obljübe Srca Jezušovoga	Stran 10
Par reči tretjerednikom . .	„ 2	Od „Doma sv. Frančiška“	„ 11
Hrepenenje po smrti . . .	„ 3	Društva i zveličanje . .	„ 13
Večni posvet	„ 5	Cerkveni glasi	„ 14
Svetki meseca jula	„ 9		



Nevtepenoj Materi.

O sveta Marija, dobrotivna kraljica nebes, hči Oče Boga, mati Sinu Boga, zaročnica svetoga Dūha, plemenito počivališče celoga Trojstva, od Oče zvoljena, od Sinu občuvana, od sv. Dūha ljūbljena, od Oče ob-sencana, od Sinu prebivana, od sv. Dūha z vsemi mi-loščami napunjena. Po tebi i zavolo tebe naj me blago-slovi Oča Bog, ki me je stvoro, me blagoslovi Sin Bog, ki me je z svojov dragocenov krvjov odkūpo, me blago-slovi svetl Dūh Bog, ki me je v krsti posveto i celo najsvetejše Trojstvo naj sprime na tvojo priprošnjo mojo dūšo na smrtnoj vōri.

O sveta Marija, kraljica milostivosti, pod tvojo obrambo i ščit tvoje obrambe pribežim, pod zavetjom tvojih perotih, pod tvojov maternov obrambov ščem živeti i vmreti. Sveta Marija, mati lepe ljūbezni, na smrtnoj vōri bodi mi obramba, jaka pomoč, da se osramotijo. ki iščejo moje dūšo, da bi jo pogūbili.

O sveta Marija, najslajša devica, po tvojoj velikoj smiljenosti me zdaj blagoslovi, v smrtnih bolečinah okrepi, i potolaži po vsoj tvojoj dobrotivosti.

O sveta Marija, zmožna zagovornica, pomagaj mi, da živem v tvojem maternom blagoslovi, da morem pod tvojov deviškov pazkov srečno vmreti.

O sveta Marija, pot i sladkost moja, razlej na mene dūha tvoje milošče, sprimi me v naroče tvoje ljūbezni i na smrtnoj vōri naj me blagoslovi tvoja dūša.

O sveta Marija, kraljica nebeske dike, pogrozim se v prepuno i neizzajmljivo morje tvojih milošč, v naroče z tebov rojene smiljenosti se vržem, v tvojem srci ščem stalno prebivati i tū tūdi srečno vmreti želem.

O sveta Marija, naj mi zadnja reč bo Jezuš, Marija. Zadnje zdihtavanje pa : ostani z menov o Marija, gda mi mrakne za smrt i se nagne den mojega življenja.

(Prec. Man.)

Par reči tretjerednikom.

Redovne molitve. 6. §. našega vodila nam predpiše, da moramo dnevno zmoliti 12 Očanašov, 12 zdravih Marij i 12 Dika bodi . . . Prle je trbelo esče ednok teliko zmoliti, ali sv. Cerkev je zavolo teškoga preživljenja ljudstva znižala molitev, ka je ta ne bi zavirala v deli za vsakdenešnji krüh. Samo obsebi se razmi, da mesto molitve se pokorimo pri deli i toga žmečavo z ljübezni do Boga mirno prenašamo. Ki molijo cerkvene vöre, zvane brevir, kak dühovniki ali ki molijo Marijine dnevnicke, kak sestre v kloštrah, neso dužni zmoliti 12 Očanašov, 12 Zdravih Marij i 12 Dika bodi Brevir i dnevnicke nadomestijo te molitve.

Molitev tretjerednikov po vodili predpisana, je molitev Cerkve ravnotak kak brevir ali Marijine dnevnicke ali druge cerkvene pobožnosti. Te molitve se opravljajo za vse düše, za vse žive, za vse vmirajoče, za vse düše v purgatoriumi i na čast celoj zmagoslavnoj cerkvi v nebi. Kak lepi namen, kak bogata žetva. Ali zmlati jo samo tisti dobro za sebe, ki dobro opravi redovne molitve.

Ka redovne molitve dobre moremo opraviti, je potrebno predvsem, da je v določenom časi i z premišljavanjom opravimo. Jütro je najpripravnejši čas za molitev. Tečas ne začnimo z delom, dokeč je ne zvršimo. Črez den nas najmre razne skrbi raztresejo, večer nas pa trüjava zavira v dobrom opravljanji redovnih molitev. Dovoljeno je toti te molitve razdeljeno, — to je ednok par Očanašov i drugoč pa nekelko zmoliti — dovoljeno nam je celo hodečki, sedečki, ležečki opraviti, ali najprimernejše i najlepše je li, če pokleknemo i je klečeč opravimo vgojčno, — zajtra, gda vstanemo i med njimi mislimo na Jezušovo trpljenje.

Ne je to toti zapoved, da mislimo na Jezušovo trpljenje, nego tanač, žela sv. Oče. Trpljenje Gospodovo nas je rešilo hüdogo düha, pekla, greha i nam je spravilo večno srečo, zato če je večkrat premišljavamo, nam spravi posebne milošče. Najležeši način mišljenja na Gospodovo trpljenje je té, če v Zdravoj Mariji po reči „Jezuš“ pridenemo skrivnosti žalostnoga čisla ali čisla od Marijine sedmere žalosti eden den edno, drugi den drugo skrivnost. Lehko pa tüdi tak napravimo, ka pred redovnimi molitvami ali za njimi mislimo malo na Gospodovo trpljenje. Pa mislimo tak ali etak na to, glavno je, da se po tom *nadignemo na mirno prenašanje naših križov*, da se z ljübezni do trpečega

Jezuša i njegove deviške žalostne matere prizadevamo svoje slabosti premagati i v jakostih naraščati.

Sv. Ferenc Assiški je opominao svoje duhovne siné i ž njimi opomina tudi nas: „Bratje prosim Vas, mejte vsaki čas Kristušovo trpljenje pred očmi!“ — Zasadimo si globoko v srce opomin redovnoga oče pri zvršavanji redovnih molitev!

Hrepenenje po smrti.*

„Iz ljubezni vmreti, presrečno mantrništvo! To je tisto mantrništvo, po šterom hrepenim. Kerubi, vglasite svojo liro, ar čutim, da bo moje pregnanstvo skoro končano. Strlica ljubezni, povživaj, prebadaj moje srce v tom žalostnom prebivališči! Boži Jezuš, poistini moje senje, da vmrjem z ljubezni.“ (Reči sv. Male Terezike.) —

V tihom samostanskem ogradi sedi mala Terezija. Okoli nje vsehajoče cvetje, vmirajoče rože, rdečkastožuto listje, štero kaple pred njo na tla. Povsod oslabelost, prepad, smrt . . . Živa slika mlade karmeličanke, štera nosi v sebi klico bolezni. V njenih očeh gori ogenj svetoga Duha, ki vzbija v njenom srci hrepenenje njene velike matere i ustanoviteljice, sv. Terezije: „Vmreti iz ljubezni.“

I. Skrivnost smrti. Kak je to, da so nešterne duše, štere Boga istinsko ljubijo, ešče tak navezane na zemlo? Svetci, šterim je Bog ravno v tom pogledi položil v srce živo vero i veselo vüpanje, bi to komaj razumeli; li so celo od Boga jako odliküvane duše, v šterih je ljubezen do življenja tak močna, da samo strahom mislijo na smrt. Njihova vera, čeravno velika i verna, je po čistvi kak v globokoj nepredirnoj tmici. To je bridka preskušnja, zavolo štere je tudi Mala Terezija dugo trpela.

Če kljub tomi v svojoj visikoj pesmi tak sladko izraža svoje hrepenenje po smrti, je to jasen dokaz, kak zdigne ljubezen človeka nad njega samoga, da je ljubezen močnejša kak smrt. Ali je mogla ta serafska duša hrepeneti inam, kak na bože Srce, ali je mogla želeti kaj višišega, kak dati največki dokaz ljubezni: vmreti z ljubezni.

V šterom svetniki ne gorelo hrepenenje, pretrpeti mantrništvo za Jezuša, dati krv za krv, življenje za življenje? I kak je molila sv. Terezija? „O, daj mi mantrništvo srca ali mantrništvo krvi, ali še bolše, daj mi oboje.“ Jezuš je posluhno njeno prošnjo, dao njej je mantrništvo srca, nekrvavo mantrništvo ljubezni. Življenje, puno skritih i odkritih bridkosti i križov je prenašala tiho, vdano, da, celo veselo, ar je s tem Jezuši „davala“, njemi dokazüvala svojo ljubezen, ga razveseljavala. Njena bolniška celica je bila puna hrepenenja i veseloga pričaküvanja, da bo skoro „doma“, da bo skoro gledala i z vsemi močmi ljubila svojega Jezuša. I njeno vmiranje? Šče zadnje obimanje z Oltarskim Svestvom, zadnji spev ljubečega srca, zadnji poljub Križanom, zadnji izliv ljubezni, ki je tak močna, da je ubogo srce ne more več zdržavati — i blažena Mala Terezija se zdigne z zemelskih nižav v jasne višave, kde je vse samo sunce, svetlost, življenje, veselje, vse slavi, gleda, vživa Jezuša vso večnost.

Skrivnostna smrt, što prerazmi tvoje strahote i tvoje čare? Vse življenje, od prvoga zdiha naprej, je prav za prav stalno vmiranje. Vsaki

hip odnese falačke našega življenja, vsaki vdarec srca zabriše del naše zemelske poti, vsaka nova sekunda je stopaj bliže h grobi. Zmerom gledamo smrt okoli sebe, znamo, da njoj idemo proti, da neizogibno mora priti, zato se je bojimo.

Samo edno vrstvo nas more ozdraviti toga „strahü“, to je ljubezen, štera je močnejša kak smrt. Što ljubi Boga, se smrti ne boji, nego po njej hrepeni. Dūša, ki je žvela življenje ljubezni, je smrt največji svetek, je je zaželeni den, den zaročk, začetek vekivečnoga prečiščavanja.

Jezuš, o da bi tudi jaz proso za tak srečno, blaženo smrt! Znam, da je smrt odsev življenja, da venča življenje ljubezni — smrt iz ljubezni. Zato te prosim tiste velike, goreče ljubezni, štera je gorela v srci Male Terezije. Daj, da milost že skoro premaga mojo naturo. Moj zadnji beteg, zadnje trpljenje naj bo tiho, mantrništvo mojega srca, moj zadnji zdihač čin ljubezni i hrepenenja po večnom obhajili.

2. Skrivnost življenja. Ka je naše življenje, štero tak ljubimo, na štero smo tak navezani? „Noč v slabom prenočišči“ ga imenuje Velika sveta Terezija“. Niti ne vemo, da je nad nami stalna noč i da blodimo v temi. Če bi bilo mogoče, da bi živo šteri človek od rojstva mao v podzemskih katakombah i bi lepi majniški den pali stopo na svetlo, kakši občutki bi ga pač navdajali! Ali daleč, daleč zaistino bi bilo njegovo strmeče veselje od toga ka bomo vsi občutili, kda se bodo naše oči po žalostnoj noči pregnanstva odprle v večnoj svetlobi.

Ka je zemelsko življenje od zibelke do groba? Strma trnjeva pot med pečinami i prepadi, prek snežnikov i gorskih velikanov. Kak si potem na vrhi i pogledneš z višine v širni sunčni svet, se ti zdi vse, ka je bilo v življenji bridkosti i zemelskoga veselja — malo i neznatno.

Ka je življenje? Ali ne spodobno življenji gosenice, štera je privezana na zemljo, lazi po njej i se hrani od nje? Malo, tesno je naše obzorje, vej niti toga ne prerazmimo, ka dosega naše oko. Nad nami so jezeri i milijoni nezřanih svetov, v šterih skrivnosti ne bomo nikdar predrli, vej celo mali svet, ki nas obdaja, naši otopeli čuti komaj spoznajo. Ali, za višine smo stvorjeni! Pride den, kda predere metūo svojo babko. Naša dūša bo prikipāvala sreče, kda bo gledala Stvoritelja samoga. Zažarela bo v nepopisnoj lepoti kak odsev bože lepote, sama slavospev, himna Stvoriteli.

Ka je življenje? Preskušnja, velika, težka, šteroj se more podvrči človek. Kda bo končana, bomo znali, ali je bilo delo vredno plačila ali brez vrednosti.

Jezuš, vdano ščem prenašati čas preskušnje i se dobro pripraviti za večno službo božo. Neščem navezati srca na zemljo, na vsakdenešjo pot, na tiste male radosti, štere si na njo natroso. Naprej se mi pašči dūša, proti domi! Tam je moj cio, moja na veke trpeča domovina.

Blaženi cio, ki ga je Mala Terezija tak hitro dosegla! Ljubezen njoj je pohitila korak na poti proti nebesom! Tudi pri meni naj pri božoj ljubezni stopi vse drugo v ozadje; oko naj bo neprestano vprto v cio! Moje srce ne sme hrepeneti po nebesaj samo zavolo neizmerne lastne sreče, nego zavolo Boga, ki je hrepenenje Angelov. V njem bomo počivali kak v morji nepopisnoga blaženstva. Tam bomo edno z njegovov svetov volov, v blaženoj slobošćini dece bože, štera ga ljubi jezero bole kak samo sebe. Tam ga bomo povelčavali brez konca. To mi doni v

düši, kda stojim na razgledi i se potapljam v sveto bodočnost nebes“.

Sladko je na zemlji
v ljubezni živeti,
a jezerokrat slajše:
v ljubezni umreti!

• Iz prelepe knjige „Srčni Rubini“. Dobite jo v Ljubljani v samostani Uršulink.
Cena 36 Din vezana. Toplo jo priporočamo.



Večni posvet.

Trije lanceki.

Večni posvet neje na podi . . On se ne dotiče zemle . . Z visokoga velka cerkvenoga feuba se spüša po lanci, ki se malo nad njim razdeljuje na tri tale. Tak on lebdi med nebov i zemlov pred Jezusom skritim v svetom tabernakli, kak da ga drži nevidliva roka božega angela, šteroga je Bog jedino za to poslao.

To je verna slika euharistične düše v molitvi njenoga življenja! Düša se zdigavle s zemle do visine svetoga tabernakla z nadnaravnov močjov svoje vere, svojega zavüpanja i svoje lübezni. A da bi ona zgübila ali popüstila samo edno izmed teh blagoslovnih jakosti, spadnola bi.

Sveta vera njoj pokažuje najprle to, kelika spaka se skrivle v zemelskom stvorjenji pod zagrñjalom njegovoga sijajnoga plašča, a istodobno njoj razkrivle brezdno svetlobe i veličine, krite v skrivnostnoj istini — svete Hostije.

Kak zbrano premišlavle ona sveto Hostijo! I kem je bliže nje, tem globše premišlavle i izpitavle s očima svoje vere — o čüda, — kak da se odpira pred njov režek na nebeskih vrataj . . . i zapazi od zgoraj nezmerno lepoto. Ne stoji več Jezus pred njenimi očmi kak rob, ne, On je močen krai, ki vlada obkrožen s sijajnim dvorom svojih svetih na prestoli večne istine i svetlobe . . . To je večna Reč, po šteroj je vse stvorjeno . . . On je herbaš vsega stvorjenoga . . . On je vzrok vseh Očinih del!

Gleda ga duša, kak se On poslužuje svoje božanske moči, moči, štera stvarjanje neprestano nadeljuje . . . moči — štera davle zorji njeni veličanstveni čar . . . štera vodi sunce i mesec po svellih potaj nebeskoga oboka . . . štera pokazuje zvezdam njihovo pot . . . štera zdigavle valove oceana . . . štera zapovedavle bregam, da se zdigavlejo proti nebi pod oblake . . . štera dolinam odmerja dužino i širino . . . štera vsem carstvam narave pošila z nebes življenje, kak mili dešč . . . štera je človečanstvi predala zemlo i njemi zapovedala, da s svojim duhom vlada nad njov, da jo s svojimi skuzami namače, a z grobami svoje dece da jo poseja.

Včasi, kda duša duže premišlavle, premine Hostija izpred njeni oči . . . postane vse menša i menša — kak drobtinica krüha.

Zdaj se pa pali širi i postane vse vekša . . . da, tak velika postane Hostija, da zasenčava i prekaša vse stvorenje. Zdaj se njoj pa vidi, kak da se Hostija razdvaja po načini grobnoga kamna . . . prikazuje se Zveličiteo . . . On je vstao . . . slavno i zmagonosno kak na den svojega slavnoga vstajenja . . . Zdaj beré na sebe podobo Zveličitela, ki se njoj prijazno i dobrotlivo nasmehne i približava. Zdaj premeni svojo belino — malo po mali se rumeni, a duša štera ga gleda, vidi ranjeno i okrvavleno srce, kak na vse strani širi trake svoje lübezni. Za čas Hostija popolnoma premine, i ovo Zveličiteo sam stoji med dvericami tabernakla, kak nekda na pragi cerkve v Jeruzalemi, da pozove vse narode, da je vči, da vsem naznani radostni glas večnoga zveličanja.

Duša, štera verje, ma v Hostiji živi sveti evangelij. Ona s svojov verov odkrivle: betlehemske jaslice; delavnico v Nazereti; ona vidi goro Tabor, Kalvarijo i Olajsko goro. Z verov svojov čuje ona tisti tolažlivi navuk, ki je zacelo teliko renjenih src, navuk, ki je bio posvet razumi tolikih, ki so blodili v kmici!

Z močjov svoje vere oživlava duša sliko tistoga, ki se neje brano delati čüde: da gladne nahrani, betežnike ozdravi, i da šče same mrtve zbüdi!

O svet! Ti nesi nikdar razmo düš, ki so se dale voditi od presvete Euharistije. Ti nesi mogeo nikdar prerazmiti tisto moč, ki jo ma nad ljudmi te malički, velo bi, neznamen predmet, predmet, ki ga lahko pokriješ z rokav, predmet, ki si ga püsto, da ga klačijo noge tvojih brezbožnikov. A vendar glej, človek i Hostija so tak vozko medsebojno vezani, da jih nemorejo razločiti niti najstrašnejši vdarci tvojih krvnikov, niti najsramotnejše postopanje tvojih brezbožnih onečastitelov!

Svet, o svet! ti boš i na dele tü stao kak pred nezgrüntlivov skrivnostjov! Da kaj takšega prerazmiš, se moreš dati najprle včiti; ti moreš uviditi, da naša sveta vera ma v sebi skrivnosti, a istodobno ma vsebi toliko jasne svetlobe da se v očeh človeka krščenika, ki ponizno verje, odkrivlejo čüde nad čüdami modrosti i lübezni.

* * *

Drügi lancek, s šterim se duša po načini večnoga posveta zdigavle k Zveličiteli, je sveto vüpanje. Če je kde na sveti mesto, kde se ta jakost bole občüti, kde kak novo drevo življenja püsti korenje i predere v globino — te se lahko občüti tü, kde je oltar.

Lüdsko srce nemre živeti brez vüpanja, ono je že tak stvorjeno . . . Ono se more na nekaj nasloniti, a to tem bole, če je bilo v nevarnosti

greha i spačenosti, če ga je razočaranje vzdrmalo. V sveti ženja samo izdajstvo. V Bogi se nahaja samo iskrenost i vernost lübezni, štera nas nikdar ne vkanjüvle.

Düša krščanska se vüpa — vsakojako srce se v vnogom vüpa! Mogoče teži njeno düšnovest žmetno breme . . . Nema mira! . . . Kaj naj začne? Na koga se naj obrne? Ah, ona hiti v cerkev, kak nekda Magdalena na večerjo v dvor Šimona, da tü po načini Magdalene pokornice čüje reč odpüščenja: Vse ti je odpüščeno! Grešna, spokorjena düša dostakrat dugo blodi . . . Njene poti so orošene s skuzami. Ah jaj! če njena bolečina ne najde končno noge Jezušove! . . .

Nevolna düša! Šatan njoj je obečao slasti i vživanje, radost i srečo — . . . a mesto toga njoj je globoko zabio trn v srce — žalec bolečine . . . ona trpi jako dosta od toga . . . Ona občüti, da njoj ga samo Jezuš more izvleči. Zato se je k Njemi zatekla. Ovo zdaj kleči pred Njim, zdihavle i moli, da njoj da svojo smileno roko . . .

Vračajo se njoj poti v pamet, poti, po šterih je brozgala, poti, posejane ž njenimi grehami . . . šče ednok premišlavle svoje malodüšno norosti . . . ona se zgraža nad svojim nevolnim stanjom . . . zgroža se nad strašnim brezdnom! . . . Kaj bi mela včiniti, če te čas, kak angeo z nebe, ne zasija božansko vüpanje pred njenimi očmi i jo opomeni na brezkončno božo smilenost! Zdaj se začne ponovno vüpati: O, ona se vüpa da se bo v božanskem Srci Jezušovem šče za stalno najšla kde štera kaplica krvi, kde šteri vdarec srca za njo, i to je zadosta da jo opere i očisti od vseh njenih zamazkov . . . da jo ozdravi od vseh smrtnih ran . . . i da zvüžge v njoj ogenj novoga življenja!

Kak sirota, štera se ne da odtirati, stoji ona tü . . . Ona čaka! . . . i prosi . . . i moli dokeč njoj Zveličiteo končno ne odpre dverice, da njoj podeli zaprošeni dar. Daleč od toga, da bi se bojala; vlevle njoj zavest od velike nevole šče vekšo stanovitnost i gorečnost, da Jezüsa srčneje moli, ar zna: kem vekša je njena nevolja, za volo štere se moli, tem vekša je boža smilenost, ki se na njo izleva.

Ah, če ne bi meli onih svätih, zlatih dveric, na štera puni zavüpanja trkamo . . . če ne bi meli tebe, sveta Hostija, keliko düš bi že od straha pred svojim dühovnim siromaštvom postalo žrtev obvüpanja! No, ali tak se i njim razvedri neba, k tebi pribežijo puni zavüpanja, da si od tebe izprosijo potrplivost i poniznost; vdanost i čistost, da, da od tebe dobijo nekaj od vseh jakosti, štere so njim najbolje potrebne. Če so dnes primile iz tvojih rok vsakdenešnji krühek tvoje milosti, prišle bodo znova k tebi z istov prošnjov, ar se bodo najšle v istoj velikoj potrebi. Tak po načini veličanstvene vodine, teče milost boža, ki se izleva v dolino skuz, ali teče i nevolja, štera okreplavle pot v nebesa. Den za dnevom se lahko boži angeli čüdijo lepoti tistih düš, štere trpijo . . . se molijo . . . i se vüpa-jo! . . . i zbirajo sebi kinč novih milosti.

Pa kda vera i vüpanje mata teliko moč na düšo gledoč, štera išče Boga i jo tak tesno vežeta k Zveličiteli, keliko, kakšo moč bo potem mela ljübezen? . . .

Vera i vüpanje so kak peroti, po šterih se düša — štero prispodobüjejo k golobici — zdigavle k Bogi, lübezen pa razvežüje njeni jezik. Ona se zdaj pogovarja z Bogom i svojim Stvoritelom! Njeni guč je pun raznih svetih hrepenenj, gorečih želj, skritih žrtev, junaških odločb, na

kratci, pun vsega lepoga i velikoga, ka plemenito ljudsko srce zamore samo zmisлити.

Čudno, za zemelsko lübezen nezmorejо ljudje zadosta reči hvale i čüdivanja . . . šče i te, kda je grešna, izgovarjajo se s pazljivimi rečmi sočütja. Samo od Euharistične lübezni sodijo inači. Če glih tü nega nevarnosti, da človeka pokvari i ponizi, kak pri zemelskoj lübezni . . . vendar ljudje gučijo od nje navadno ravnodušno i strangledanjem.

Žrtvüvati se iz lübezni za dete, za očo, za mater, zaročnika, zaročnico, . . . da, to se ceni na veliko, hvali se — to je junaštvo. Dobro! Ali zakaj prestane to junaštvo te, če se što žrtvüje za sina bl. Device Marije, iz ljübezni do Očë vseh ljudskih sinov, iz lübezni do zaročnika düš, za Zveličitela vsega ljudskoga roda? . . .

Navadno düša, štera v skritosti žive za Boga, nema v očeh sveta nikšë lepote, nikšëga čara. Takšoj düši se lahko jedino čestita, ka njoj tüdi svet milostivno dopüšča, da lahko mirno moli pred svetim tabernaklom, da se potem dale nikaj ne briga za njo. Ali ravno ta ravnodušnost sveta postane takšoj düši vretina notrašnjega mira i obrambe, ar jo ne meša ni eden človek, zato lahko mirno posveti svoj čas najplemenitejšoj i najzvišenejšoj slüžbi: da lübi Lübezen, štera je v Oltarskom Svestvi skrita za nas.

Življenje te düše je prevzeto od bože ljübezni. Ona lübi svojega Odküpítela nad vse, v Njem vidi vso ljudsko i božansko popolnost; ona ne bi znala najti na nebi niti na zemli, ka bi bole odgovarjalo njenomi cili i njenim želam. Ona lübi svojega Zveličitela, ar njoj je on zapovedao, da pred njegovim oltarom zastopa v zahvalnoj lübezni odküpleni ljudski rod. Zato ona i drži za svojo düžnost, da žalüje vso ravnodušnost i nezahvalnost po grehi spačenih ljudskih src. S svojov lübeznijov želë ona takorekoč prisiliti Boga, da odpüšča, da ostrost svoje svete pravice spremeni v nežne dokaze svoje lübezni.

Vera, vüpanje i lübezen so potom toga podloga celoga krščanskoga življenja. V krščanstvi nega prave lepote, štera ne izvira iz njih. Brez pomoči teh treh božanskih jakosti nemreš sebi v krščanstvi kaj velikoga niti zamisliti, a tem menje včiniti.

Lübi Bog ne bi mogeo v svojoj vsemogočnosti dati tim božanskim jakostam za njihovo čast i slüžbo bole primernoga mesta, kak ravno tü pred svetim tabernaklom . . .

Vera tü stoji pred zvišenimi, neizgrüntlivimi skrivnosti v ednom troedinom Bogi, v vtelovlenji večne Reči. Vüpanje tü sreča vsemoč Boga, ki odstranjüje vse ovire, ki je narava nastavlja zmagi milosti. Ona tü najde božo dobroto, štera v Oltarskom Svestvi izkazüje človečanskomi rodi najdaljne meje svoje smilenosti i svoje veledüšnosti. Ona vidi tü vernost Boga, ki se odpove sijaji svojega veličastva, ki se žrtvüje, da ostane veren svojemi obečanjji, ki ga je dao svojoj deci. Lübezni se je posrečilo, da s čüdivitnim vezaljom zveže deco z Očom, i brate med sebov. —

Kak je lepa večna svetilka, kda nova zide iz rok umetnika! Kak se čüdimo finoj izdelavi, okusnim i unetno prepletenim lancekom! A kda že visi pred oltarom . . . potem se več ne čüdimo, te nas pred njov napunjavle pobožnost, te se nám zdi kak da čüjemo njeni glas, ki nam zapovedavle:

Spadni tü na kolena, düša krščanska, i veri, vüpaj se i lübi . . .!

Iz knjižice „Vječno svijetlo“ — poslovenio: BOGOSLAV.

Svetki meseca jula.

Z Jezušovov presvetov Krvjov posveti Maticerkev prvi den toga meseca. Sv. Duh Bog pravi po sv. Pavli apoštoli: *Kristuš je po lastnoj krvi šo ednok v svetišče, štero je najšo po večnom rešenju**. (Hebr. IX. 11—12.) To svetišče je Maticerkev, ta je za vsako dušo najdena, odpreta z večnim rešenjom. Več rešitvi ne trebe, edna za večne čase vala, ar je doprinešena po Krvi Jezušovej, štere vrednost je večna, je neskončna. Zato pa bogajmo poziv Matere cerkve i „*Kristuša, Sinü božega, ki nas je po lastnoj krvi rešo, hodite, molimo*“*. (Invit.) Molimo Jezusa, ki je življenje dao za nas, kda je svojo sveto krv prelejal za nas, molimo ga pri svetih mešah, gde se ponavlja na nekrvavi način pretakanje njegove bože krvi, molimo ga i prosimo ga posebno pri povzdigavanji svetoga keliha: *Krv Jezušova, očisti me grehov!*

Jula 2. obhajamo god Marijinoga obiska pri tetici, sv. Eli abeti. Pri tom obiski sv. Duh obprvim naznani, da je Marija mati Zveličitelova i včini na njeno prošnjo prvo čudo: posveti Elizabetino dete v maternoj utrobi, sv. Ivana Krstitela reši poprijetoga greha. Marija, ponizna devica, pa ne pripiše pri toj njeni diki sebi nikše hvale, nego se imenuje samo za službenico, šteroj je Bog velika dela včino i ga zato z dna duše hvali: „*Moja duša zvišava Gospoda i moj duh se veseli v Bogi, mojem Zvellčari; ar se je zgledno na nizkost svoje dekle*“*. (Luk. I. 46—48.) Ta poniznost je odprla morje milošči, štere so tekle odsehmao na Marijino dušo. — Kem bole spraznimo svojo dušo od lastne hvale, tem več bo šlo v njo bože milošče.

Jula 6. obhajamo osmino goda sv. Petra i Pavla, prvaka apostolov. Sv. Peter je naslednik Kristušov v ravnanji sv. Materecerkve, njeni glavar, sv. Paveo pa apostol poganov, ki je celi poganski svet vprego v sladki jarem Jezušove prave vere. Oba sta v Rimi pretpela sv. mantrništvo, sv. Petra so na križ pribili, sv. Pavli so glavo odsekali. I oba sta veselo dala svoje življenje za Jezusa, ar sta ga ljúbila. „*Ljúbizen vse pretrpi, vse prenese*“* (I. Kor. XIII. 7.) pravi sv. Duh Bog. Če ljúbimo Jezusa, prenesemo, pretpimo v zdajšnjih brezvernih časaj osmejavanje, zapostavljanje, preganjanje za svoj najdragši kinč: za vero Jezušovo. Če Jezusa ne ljúbimo, smo pakak list v jeseni — veter ga nosi semtam, stalnoga mesta ne najde, dokeč v grabo ne spadne. —

Jula 7. se zahvalno spominjamo velikih svetnikov, sv. Cirila i Metoda, apostolov slovanskih narodov. Sv. Metod je hodo tüdi v našoj Slovenskoj Krajini, pötrdjaval naše očake že katoličance vu veri i spravljao naše mladence v Rim, gde so se posvetili za duhovnike. Zavrženi slovanski rod sta svetiva brata z Kristušovov vse obimajočov ljúbeznostjov pohodila, zagovorila, oslobodila zmot greha i ga v vsakom pogledi blagoslovlja. Dužni smo njima velike hvale. To njima dajmo z svetov devetdnevnicov, štero njima na čast opravimo za zjedinjenje razkolnikov z kat. Matercerkevjav.

Jula 8. obhaja Maticerkev god sv. Elizabete, kraljice Portugalske, vnúkinje velike sv. Elizabete tretjerednice. Na njeni god, ar je njeno rojstvo odpravilo svajo med njenim očom i dedekom i ar je preprečila bojne, Maticerkev mir prosi od Boga. Etak se glasi njena molitev: „*Dobrotivni Bože, ki si sveto Elizabeto kraljico poleg drugih imenitnih darov odklúvao z tem, ka je bojne nevarnosti odpravila; daj nam po njeni pri-*

prošnji, ka te ponizno prosimo, mir v zemelskom žitki, po njem pa priti vu večno veselje." — V teh zburkanih časaj bar edno Zdravo Marijo pošljimo tudi mi njej na čast i jo prosimo za blaženi mir.

Jula 14. svetimo god sv. Bonaventura, cerkvenoga doktora, frančiškana, ki je red sv. Frančiška kak general njegov, vodo 18 let. Posebno prijetelstvo ga je vezalo k sv. Tomaži Akvinskomi, svetoznanomi vučenjaki, ki gda je zvedo, ka sv. Bonaventura piše življenje sv. Frančiška, je etak spregovoro: „Naj li dela svetnik za svetnika“. Čisti kak angeo, ponizen kak dete je posebno goreče častio Bl. D. Marijo i trpljenje Gospoda Jezusa Kristuša.

Jula 16. je god škap. Dev. Marije. Na jezere i desetjezere nosimo karmelski škapulir. Naš god je te den, god Marijine dece, a god *čiste Marijine dece*. To nam je glavna dužnost, da v *čistoči poleg svojega stana* nosimo Marijino obleko. Nositi jo moramo, ne se pa z nje norčariti. Ali se mogoče ne norčari z nje, ki pleše z njov, ki se opijani v njej, ki srde nosi pod njov? Marija nam sprosi miloščo srečne smrti, to je obljubila, če bomo mi čistost svojega stana verno držali, to je če se bomo prilik na nečistost, kak plesa, pijančüvanja, nočne tepešije, slabe tovaršije ogibali i če bomo njeno obleko nosili z detinskih ljubeznostjov i detinskim poštüvanjom.



Obljube Srca Jezušovoga.

VII.

„*Mlačne duše bodo postale goreče*“. Sedmič je to obljúbilo Jezušovo Srce. I z tov obljúbov nam je mili Zveličar dao ednoga tih najveksih pripomočkov. Mlačnost duše je najmre strašno nevaren beteg, je skriti čemer, šteri dušo zagifta i vmori, gda ta misli, ka najlepše žive. Mlačen človek kaj tudi moli ali včasi ešče dosta, hodi k meši, hodi celo k spovedi, ešče celo k večkratnomi prečiščavanji — *ali vse samo iz navade* — ne pa iz ljubezni do Boga i svoje duše, *ne iz gorečnosti*. Mlačni krščeniki zato, ar duše ne cenijo više, kak tela i dajo hrano obema samo po navadi — so milomi Zveličiteli, ki je za našo dušo svoj žitek dao — preveč odórni. Tak se njemi mrzijo, kak nam mlačna voda, štero ne moremo dugo v

lampaj držati, nego jo kemprle vöpljünemo. V svetom pismi nam sam to naznanja, gda po sv. Janoši apoštoli te opomin pošilja püšpeki v Laodiceji: „Znam za tvoja dela, da neš ne mrzeo, ne topeo; o da bi bio mrzeo ali topeo! Ar si pa mlačen i ne mrzeo ne topeo, te bom izpljüno iz svojih vüst. Praviš: Bogat sam i obilno premožen i ničesa ne potrebujem; i ne veš, da si nevolas i smilenja vreden i siromak i slepi i nagi“ (Raz. III. 16—17.). Vrastvo proti tomü betegi je častenje presladkoga Srca Jezušovoga, posebno zatajüvanje njemi na čast, da je potolažimo za svoje i druge grehe. Bar vsaki prvi petek si odtrgaj, draga düša nekaj pri jeli, se vadi v mernom prenašanji križov, se ne zagovarjaj pred špoti! Bar vsaki prvi petek včini to z namenom, ka razžaljeno Srce Jezušov potolažiš, pa vužge se takši ogenj v tvojem srci od ognja ljübezni Jezušovoga srca, da mlačnost ne samo, ka se mekne z tvojega srca, nego nikdar več se v nje nazaj povrnola ne bo. Stalno boš gorela düša za Jezušovo Srce, dokeč te te ogenj za nebo ne sčisti.

Od „Doma sv. Frančiška.“

Odbor za zidanje sirotišnice „Doma sv. Frančiška v Črensovcih, naznanja sledeče: Po sklepi seje širšega odbora od 13. maja t. l.

1. Prosimo za sirote v božem imeni, ne da bi koga silili, ali šteli škoditi domačim namenom, kakše ma štera fara ali občina. Naj vsaki v prvoj vrsti podpira domače namene i potreboče i poleg teh naj da kakšo drobtinico tüdi Jezušu za njegove sirote.

2. Nabirali bomo zvün letos ešče tri leta to je do 31. dec. 1. 1931. i to redno tri krat na leto okoli goda:

- a) Srca Jezušovoga,
- b) sv. Ferenca (Frančiška) i
- c) Božiča.

Zvünredno pa sprimemo vsaki den dar, gda nam ga što pokloni pri kakših posebnih veselih prilikah, kak je gostüvanje, god, krstitje, odaja, dobljenje penez iz Amerike itd.

3. Ki darüje sto dinarov ali više, dobi edno diplomu.

4. Ki darüje en kamen ali črep, to je 650 Din. ali 12 dolarov, se skleše njegovo ime z zlatimi literami v marmornato tablo v „Domi sv. Frančiška“.

5. Za vse žive i pokojne darovnike i njihove domače se slüži brezplačno vsaki tjeden edna sveta meša.

6. Oprosiyo se vsi gospodje plebanošje v Slov. Krajinu, da nabiranje z predganice oznanijo i priporočijo.

7. Oprosiijo se vsi naročniki i širitelje M. Lista, da bodo pomagačje nabiranjja za sirote na te način, da pobūdjavajo vsakoga do koga li pridejo, naj darūje za dom sirot.

8. Oprosiijo se vsi naši smileni ljudjé, naj pišejo svojim domačim, štere majo v dobrom služl v Ameriki, Canadi, Australiji i. t. d. i je oprosiijo, ka kŭpijo sami ali skŭpno z drugimi en kamen ali črep.

9). Oprosiijo se vsi naši ljudje, ki majo koga v Sloveniji ali na Horvačkom, ali gde indri v našoj državi, naj njemi pošlejo naš naslov i naj ga oprosiijo, naj nam naznani, ka bode pobirao na dom. Naš naslov je: Obor za „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih, Prekmurje.

10. Prosimo za občine, v šterih se senje vrši, par ljudi, ki bi za časa senja pobirali. Naj se javijo dobre dŭše, štere bi te trŭd na sebe vzele i mi njim pošljemo potem pooblastilo, ka smejo pobirati, ka je žandarje gor ne stavijo.

11. Ka je „kamen“ sirotišnice „Dom sv. Frančiška“? „Kamen“ sirotišnice „Dom sv. Frančiška“ je dar, z šterim se hiša lahko gorzozida. Cena ednoga „kamla“ je 12 dolarov ali 650 Dinarov. Potrebŭjemo pa 800 „kamlov“. Te „kamle“ prosimo od naših ljudi i vseh dobrotnikov, ki zvŭn mej naše države dobro služijo v Canadi, Ameriki, Australiji itd.

12. Ka je „črep“ sirotišnice „Dom sv. Frančiška“? „Črep“ sirotišnice „Dom sv. Frančiška“ je dar, z šterim se spravi pohištvo v sirotišnico i se zasigura njeno vzdržavanje. Cena ednoga „črepa“ je 650 Dinarov ali 12 dolarov. Potrebŭjemo pa 800 „črepov“. Te „črepe“ prosimo od naših ljudi i vseh dobrotnikov, ki prebivajo v kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencov, predvsem pa od prebivalcov Slovenske Krajine.

Keliko novih „kamlov“ smo dobili? Dvajsetidva. Sedemnajset i pol jih je nabrao Lebar Jožef iz G. Bistrice v Chicagi, štiri i frtao pa je pa nabrao Denša Ivan z Nedelice v Chicagi, ostalo nam je pa poslao k zadnjemi „kamli“ Gerič Štefan z Chicage. Mamo tak zdaj 48 „kamlov“. Potrebŭjemo jih ešče 752.— Nabiratela Lebar Jožef i Denša Ivan se toplo zahvaljŭjeta vsem

darovnikom, ki neso zavrgli njihove prošnje, nego pomagali domačim sirotam. S tem darom so si postavili ti darovniki pri Bogi i dobrih ljudej najlepši spomin. Oča sirot jih bo nadelo i molitve sirote jū bodo sprevajale na drugi svet. — Njeva prosita tūdi druge amerikance, naj darūjejo za sirotišnico. Prosimo tūdi mi i se vsem darovnikom, kak i nabiratelom toplo zahvalimo!

Kelko novih črepov smo dobili? — Štiri. Mamo zdaj 49 „črepov“.

Potrebūjemo jih ešče 751. Pri teh daraj se posebno zahvalimo g. Pojbič Karoli, gostilničari v D. Lendavi, ki so nabrali 300 Din, i gd. profesorici Josipini Wesner, ki so nabrali v Ljubljani 1000 Din.

Vsaki sin i vsaka hči Slovenske Krajine naj podpira sirote svojega kraja gdekoli je!

Drūštva i zveličanje.

XI.

5. ugovor. Bl. D. Mariji prej zato ne trbelo biti v bratovčini, ar „*ni sence greha ne poznala, niti najmenšega nagnenja ne mela do greha*“. Mi odgovorimo, ka če so bratovčine potrebne bar pogojno za zveličanje, kak trdi ugovor, bi težko prišla do njega brez njih i blažena Dev. Marija. Ta trditev je pa jeli smešna, kriva, nora. Zato pa odpade znova ugovor, ka so bratovčine „*čiravno ne neobhodno, a li potrebne na zveličanje.*“

6. ugovor. Nam so pa prej zato potrebne bratovčine, čiravno ne neobhodno, ar *smo kaj greha že na svet prinesli in smo postavljeni vsako minuto v zanjke vrajže*, modrūje nadale ugovor. Večna modrost, Odkūpíteo boži pa ščista inači vči, tak najmre, ka tisto kal greha, štero z materne utrobe na svetprineseemo, ne zbrīšejo bratovčine, *nego krst*, i ka proti vrajžim zankam je edino uspešno orožje pali ne bratovčina, nego „*molítev i post*“, to je izposlovanje bože pomoči po svestvah i drugih formaj molitve pa zatajūvanji. Če bi bratovčine brisale grehe, bi dūhovniki brez teškoga spovedavanja i prečiščavanja samo v bratovčine pisali dūše, pa vse bi naednok sveto postalo i neba se nikdar več ne bi zaprla. O, bar bi tak bilo! Ali i vera i skūšnja nas vči, ka čeravno vnogo bratovčin mamo, smo še slabi, čeravno najbolje verno spunjavamo njihove dužnosti i ka so bratovčine nikaj drūgo nej, kak *pripomoček* na poti zveličanja, ne pa potrebno sredstvo, štero nas posvečuje i zveliča.

7. ugovor. „*Pa piše pisec, da so apoštolje ne meli nikše organizacije. Ka pa je organizacija? Ali je ne včenje??? Ali je ne Kristuš organizirao apoštole tri leta vsikdar? Ali je ne po svojem goristanenji Tomaža organizirao, da njemi je pravo, naj dene prst v njegovo rano?*“ Apoštolje neso bili organizirani v nikšo bratovčino ali drūštvo, oni so bili kotrige i celo pūšpecje Kristušovoga kraljestva, Materecerkvi, *brez štere se nišče ne zveliča*. To je včio Kristuš, to vči Maticerkev, to smo trdili i trdimo mi, da niedno drūštvo, niedna bratovčina, niedna organizacija ne je potrebna za zveličanje, *jedino i izključno samo kat. Maticerkev*. Ki inači vči, je krivo-

verniki. Organizacija pa ne pomeni včenja, nego „društvo“. „Organ“ reč pomeni: „Kotriško“ i organizacija zbiranje kotrig ali društvo. Namen društva je lahko včenje ali organizacija sama pa ne včenje. Kristuš, gda je apoštole ali posebi še sv. Tomaža karao i včio, ne jih je organizerao, nego potrdjavao vu pravoj veri. Če bi organizacija včenje pomenila, kak ugovor trdi, te nam te prav da popolnoma, ka bratovčine ne so potrebne, ar je že itak vse organizirano. Če je navuk organizacija, ka te v bratovčino i druga društva spravljati farnike, ve pa se vsi „včijo to je organizirajo“ kda čujejo predge, navuke, opomine pri spovedi itd. Tū je ugovor samoga sebe požro.

8. ugovor. „Vsako včenje je organizacija. Kak se v listi sklicavao na apoštole, te je šče cerkveni zapoved tūdi ne bilo, pa je dōnok dnes moremo vervati in držati či se ščemo zveličati.“ Ugovor to šče s temi rečmi povedati, ka če za apostolskoga vremena bratovčine neso bile potrebne za zveličanje, so pa dnesden, kak železnica za potūvanje, mašin za šivanje. „Pa to ne spada k zveličanji ali vendar ka je inda dosta ne trbelo dnes je potrebno naj bo za telo gledoč ali za dūšno zveličanje“.

Te ugovor se pali strašno moti. Krivi navuk je, šteroga je Maticerkev obsodila, ki bi trdio, ka je dnesden kaj več potrebno za zveličanje, kak je te trbelo, kda je Kristuš živo i živel apoštole. Kristušova cerkev je edna, ki ma samo ednoga Kristuša, eden navuk. Ne more biti dnes kaj potrebno za zveličanje, ka je prle ne bilo potrebno i ne je moglo biti inda kaj potrebnoga, dnes pa je potrebno. Kristušova vera vsikdar edno vči i bo včila do konca sveta. Pa če vzememo samo cerkvene zapovedi, tūdi nema prav pisec. Nema prav, 1. ar nam je Kristuš zapovedaao, naj Maticerkev bogamo, kajkoli nam bo zapovedavala i 2. pa, ar že sv. apoštole so prepovedavali i zapovedavali to, ka zdaj zapovedavle i prepovedavle Maticerkev v svojih zapovedaj; trbe pač poznati sv. Pismo i zgodovino. Zapovedi sv. materecerkve so rojene z njov i zato telko stare kak ona. Edno drugo formo lahko dobijo po potrebi časa, ali koliko se tičejo vere, so vrstnice Materecerkve. (Dale.)



Blagoslavljanje novih kotličkov za blagoslovljeno vodo v Črensovcih. Na risalsko nedelo so blagoslovili g. Čačič Jožef, pleb. dva noviva iz kararskoga marmora zrezaniva kotlička za blagoslovljeno vodo. Ednoga je kupila Črensovska posojilnica i darūvala na njega 5000 Din; na drugoga je darūvao Zelko Štefan, Črensovski rojak, iz Chicage 50 dolarov, ostalo pa črensovski farniki dajo vkūp. Na vsakom kotlički je

eden lepi iz marmora zrezani križ, šteri na pobožnost spodbuja vsakoga, šteri se poškropi z blagoslovljenov vodov. Po blagoslovljenji so obdržali g. Klekl Jožef, vp. pleb. urednik M. Lista navuk, v šterom so razložili haske blagoslovljene vode i način, kak se moremo poškropiti, da do teh haskov pridemo. Te haski so: 1) voda nas opomina na življenje i čistočo duše; kak brez vode nikaj ne more biti čisto na zemli i nikaj ne živeti, ravno tak ne more duša biti čista i živeti brez milošče sv. Dūha. Voda nas na to opomina i nam z tem pripravlja pot za dūha pokore. 2) Po molitvi sv. Materecerkvi dobi voda pri blagoslovljenji moč proti hūdomi dūhi, posebno proti nečistosti i postane orožje, štero bo miloščo sv. Dūha vsikdar pri nas držalo. 3) Vseli, kda se **prekrižimo** z blagoslovljenov vodov, dobimo 100 dni odpustkov, to je odpustijo se nam strašne ognjene moke purgatoriuma, za štere so se mogli tri mesece ostro pokoriti prvi krščeniki. Te milošče pa samo tak dobimo, če se **pobožno** križamo.

Če se samo z navade škropimo, ali celo tam pri vodi norije delamo, ne dobimo moči proti hūdomi dūhi, nego on jo dobi proti nam i nas skūšava pri meši i predgi, ka nam ne prineseta nikšega haska, nego služita nam celo v pogūblenje. Ne smemo nadale v vodo metati rože, korine, voda mora ostati čista, ar čistočo pomeni; — tem menje pa smemo lice oči si sprati z njov, ar bi trahomo ali drūgi beteg znali drūgi od nas dobiti. Voda kak takša ne vrači beteg, nego prosi po molitvi Cerkve zdravje za nas i odvrača hūdoga dūha, ki bi nam znal zdravji škoditi. To moč pa ma vsaka kapljica. — Zato zadosta prekrižiti se z kapljicov vode. — Kotliča sta delo kamnoseka Feliksa Tomana iz Ljubljane.

Slovaško. Poslanec slovaške ljudske stranke, dūhovnik Hlinka je dao na slovaški narod proglas, v šterom ga pozivlje, naj zida v Rožamberki (Rózsahegy prle) veliko cerkev na čast Srci Jezušovomi, v šteroj bi se molilo za zjedinjenje vseh Slovanov v kat. Materecerkvi. Načrti so že odobreni i delo se bo skoro začelo.

Sirija. Na Libanoni so napunili prvo zlato knjigo, v štero se pišejo imena vseh onih družin, ki se posvetijo presvetomi Srci Jezušovomi.

Brazilija. V Brazilijo se seli vnogo Japoncov. Ar je Brazilija čisto katoličanska država, pridejo poganski Japonci v stik z samimi katoličanci. Ta okoliščina močno vpliva, da se ti poganje povračajo v kat. Materecerkev. Sv. Oča so družbi Jezušovej poverili skrb za japonske izseljence v Braziliji.

Kolumbija. Pred petdvajseti leti se je posvetila republika Kolumbija presvetomi Srci Jezušovomi. Zdaj je 25 letnico z največšimi slovesnostmi obhajala. Državni zbor je določo, da zgradi veliko poobljūbno cerkev na čast Srci Jezušovomi na državne stroške.

Australija. Tū se bo letos vršo euharistični kongres. Dobri avstralijanci na jezere i jezere sv. obhajil, dobrih del i gorečih molitev darujejo v te namen, da se vrši kongres na največšo čast ljūbljenoga Jezusa v oltarskom Svestvi. — Spomnimo se včasi tūdi mi z toga svetoga namena.

Radio za širjenje katoličanske misli. V Belgiji so sklenoli, da bodo poleg Löwena postavili oddajno postajo za Radio, ki bo po sveti razširjal samo takše pesmi, govore igre itd. ki počastijo katoličansko cerkev. Ravno te namen ma i spanjolski Radio „Radio Espana“.

Nepotrplivost protestantov. Angleški protestanti zvani presbyteriani so se zbrali v Adelaide-i i sklenoli, da opozorijo vlado, naj prepove v Sydney-i, glavnom mestu Australije, kde se bo vršo letos euharistični

kongres, procesijo z najsvetejšim, Angleška vlada ne ešče odgovorila.

Med oroslani za šrote. Profesor dr. Maksimilijan Šostarič, naj spravi kem več darov vkup za bolnišnico smilenih bratov v Beči, v šteroj se brezplačno zdravijo siromaki, se je zapro v cirkusi „Hagenbeck“ v v klonjo med oroslane i njim je igrao. Na njegovo igro so oroslanje krotki postanoli kak ovce i mirno poslušali vižo varaždinskoga rojaka. Naroda je pa telko prišlo v cirkus ga poslušat, da je na bolnišnico te eden nastop prineso 170 jezero šilingov. En šiling je osem dinarov. Šostarič bo zdaj po Jugoslaviji igrao na hasek hrvatskomi kat. rokodelskomi društvi „Hrvatski Radiša“.

Sobota. — Martinišče, če Bog da pride ešče letos pod streho i odpre zavetje 60-im našim dečkom, da dobijo dobro vzgojo, postanejo kak pravi krščanski može na pomoč svojem i ljudstvi. Te zavod je velikoga pomena za celo slov. Krajino, predvsem pa za Soboto i njeno okolico. Zato je pa pozvana v prvoj vrsti Sobota i njena okolica za njov, da na vse mogoče načine podpirata dozidavo zavoda. Dolnji deo Slov. Krajine je včino svojo dužnost, posebno fara Črensovci. Tü ne samo, ka je telko darüvano, da pride na vsako düšo 10 Din, nego ešče dosta več samo v penezaj, da ne gučimo od drugih darov, štere je fara za mladino v zavodi poklonila. Düševnih i telovnih dobrot bo mela Sobota z okolicov nezračunano, zato pa naj li podpira Martinišče, stem gda svojo veliko dužnost spuni z ednim si spravi tüdi neizmerno plačo pri Bogi.

Dvestoletnico obstoja slavi letos frančiškanski samostan i r. k. fara v Vukovari na Hrvatskom. Več naših rojakov je tü že oskrbljavalo düšno pastirstvo, zdaj je oskrbljavajo vlč. g. Gilbert Györköš iz M. Polane.

Novi protektor (zagovornik) frančiškanskoga reda. Po smrti kardinala Bonzana so sv. Oča imenüvali za zagovornika frančiškanskoga reda kardinala Bonaventuro Ceretti.

Austrija. Frančiškani so kúpili v Tirol i grad Voglsang pri Steiyer-i. Grad je bio last vojode Hoburg.

Bolgarska. Potres je neizmerno škodo napravo katoličanskoj cerkvi, štera itak ma malo vernikov v toj pravoslavnoj državi. Tak je bolnica u-smiljenk v Plovdivi, štera je koštala 15 milijon levov, popolnoma porüšena; vničeno je vno go kat. šol, samostanov i cerkvi, štere so si katoličanci z največšim aldovom spovali. Računa se, da so samo katoličanci pretrpeli nad jezero milijon levov kvara. — Ne samo sirotam, nego Kristušovoj cerkvi da pomoč, ki darüje za od potresa ponesrečene Bolgare. Naš M. List tüdi sprejme i naprej da te dare.

Irska. Irski parlament je v ostrih rečeh obsodo krvoločno preganjanje katoličancov od strani Callesa v Mehiki. Da to preganjanje zaistino obstoji, je dognano dopisnik angleškoga listn „Daily Express“ šteri je samo z tem namenom bio poslani v Mehiko, ka zve če se resan tam preganja kat. Cerkev. I ta dopisnik I. W. T. Mason je po prepotüvanji Mehike javno razglaso, da v Mehiki vlada kruta vojaška diktatura, štera popolnoma protizakonito preganja katoličanske vernike i dühovnike. Te dopisnik je celo zvedo, da je Calles okoren boljševek, i da ravno zato besni proti kat. cerkvi, ar v njej vidi najmočnejšo zapreko, ka boljševiška revolucija ne more preplaviti celoga sveta. Ta zverina Calles ne se je sramüvao celo naglasiti, da je on „osebni sovražnik Kristušov“. — Bog njemi bodi milostiven za te greh i ga spokori!